

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7636/2025
06.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Паркинг сервис“ из Београда, чији је пуномоћник Бојана Спасић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19073/20 од 22.11.2024. године, у седници одржаној 06.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19073/20 од 22.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19073/20 од 22.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 19073/20 од 22.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 8253/18 од 18.11.2019. године, исправљена решењем истог суда од 29.04.2020. године, којом је остало на снази решење о извршењу јавног извршитеља Драгане Стојков И.Ивк. 734/17 од 27.07.2017. године, а којим је наложено туженом да тужиоцу, на име дуга, исплати износ од 5.610,00 динара са законском затезном каматом од 13.07.2017. године до исплате, као и у делу којим је одлучено о трошковима извршног поступка у износу од 7.992,00 динара, и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.400,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу

равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата дуга по основу неплаћене накнаде за комуналну услугу паркирања коју је у обавези да плати тужени, као регистровани власник возила. Побийана пресуда заснована је на одредбама чл. 17. и 262. Закона о облигационим односима, о испуњењу обавезе и последицама неиспуњења, а у вези са Одлуком о јавним паркиралиштима („Службени лист града Београда“, бр. 12/2010 ... 89/14), која је била на снази у време настанка дуга и прописивала да се корисником паркиралишта у смислу одредаба ове одлуке сматра возач или власник возила, ако возач није идентификован. Имајући у виду да је спорна обавеза настала у време када је тужени био уписани власник возила, судови су оценили да је тужени пасивно легитимисан и у обавезан да плати тужиоцу тражену накнаду, али да има право регреса од лица коме је возило продао и предао. Одлуке нижестепених судова не одступају од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима за усвајање тужбеног захтева, а првостепене одлуке које је тужени уз ревизију приложио не указују на постојање неуједначене судске праксе нижестепених судова и ревизијског суда.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Поступак је започет 13.07.2017. године, а вредност предмета спора износи 5.610,00 динара.

Одредбама члана 468. ст. 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побийаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, следи да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић